

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Miraculum illustre ad facras reliquias S. Cuniberti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

myfterio, quo columba fuper illum defcendit, Saluatoris noſtri typum exhibuit. Ab ipſo quoque zelum Dei, & famam bonorum operum longè lateque micantem accepit, quæ per luminis claritatem quiſque figurari non ambigit: & ipſe videlicet dum hoc fuper illum fuiſſet immiſſum, diſcipulorum adhuc trepidantium, & in conclauſi reſidentium ſimilitudinem exprimere potuit, quaſi ipſi tunc ſimul cum diſcipulis à Domino diceretur: Iam non dicam vos ſeruos, ſed amicos meos. Nam & ipſe poſt hanc viſionem mox à ſeruitute priſtina liberatus, ad opus Domini ſpecialiter expeditus eſt. Et iterum: Sic luceat lux veſtra coram hominibus, vt viderent opera veſtra bona, & glorificent patrem veſtrum, qui in calis eſt.

Ioan. 20.

Ioan. 15.

Math. 5.

Cap. 8.

Eccli. 11.

2. Cor. 1.

40. annos
vixit in epi-
ſcopatu.

Feliciter
decedit.

Hæc ergò gloriſicatio cum ſemper huius ſancti Pontificis bona opera ſubſecuta eſt, tum maximè, quando omnis plebs, quæ vidit, dedit laudem Deo. Nec ipſum aſtiſtitem in Domino poſtea laudare trepidauit, velut per hoc prodigium iam fuiſſet ſecura illius interminationis, qua dicitur: Nè laudes hominem in vita ſua. Ipſe autem in omnibus hiſ clauſo oſtio, nè quid humanæ laudi concederetur, intra cubiculum cordis ſui laudabat & gloriſicabat eum, à quo bona cuncta profuere no- uerat, vt poſſet dicere cum Apoſtolo: Gloria noſtra hæc eſt, teſtimonium conſcientiæ noſtræ. Sic igitur eſuriens & ſitiens iuſtitiam, factus eſt pacificus, & in omni- bus cordi ſui motibus rationi ſubiectus, vt ſpiritu tantum Deo ſeruiret, & portio- nem ſuam in terra viuentium totis niſibus appetere feſtinaret. Complertisquè de- mum feliciter quadraginta villicationis ſuæ annis, pridè Iduum Nouembris pe- ueniens ad diem lucis huius extremum, creatori ſuo ditandū bonis omnibus re- didit ſpiritum. Corpus autem eius, ſicut ipſe uiuens præceperat, poſitum eſt cum magna gloria in eccleſia ſancti Clementis, quam ipſe conſtruxerat: regnante Do- mino noſtro Ieſu Chriſto, qui uiuit & gloriatur in ſempiterna ſeculorum ſecula. Amen.

MIRACVLVM ILLVSTRE, AD SACRAS RELIQUI-
AS S. CVNIBERTI EDITVM, A SIGEVVINO
Archiepiſcopo Coloniensiliteris mandatum.

IN nomine patris & filij & ſpiritus ſancti, Sigeuinus diuina fauente clementia Coloniensis Eccleſiæ Archiepiſcopus. Quū in omni tempore Deo ſit à nobis ſupplicandum intimè pro noſtris cere- rorumque Chriſtianorum erratibus, imploranda eſt tamen nobis Dei clementia ſtudioſus, quotiès mundi tangimur aduerſita- tibus: quatenus eas, quas iuſtè patimur, afflictiones in hoc ſeculo, gratuita Dei miſericordia mitigare, & à nobis auertere dignetur benignæ pietatis dono. Citius autem mitigabit in nos Deus irâ indignationis ſuæ, ſi in auxilium noſtrum ſanctos & electos ſuos humili perimus deuotione. Quod nos in aduentu ſancti Patroni noſtri Cuniberti eo die apertè probauimus, quum heu noſtris peccatis exigentibus, beatæ Dei genitricis Mariæ monaſterium in Gradibus, noſtris oculis comburi vidimus. Incipiebat enim eodem die & domus ſancti Petri ardere in parte orientali, ità vt aliqua eiufdem monaſterij parte combuſta, iam fratres & ciues vrbis in deſperationem veniſſent, & præ nimio quod imminet- bat incendio ornamenta iam abſtuliffent de templo. Adueniente autem congre- gatione ſancti Cuniberti, & dum corpus eiufdem ſanctiſſimi Patroni noſtri in do- mum ſancti Petri contra ignem gemendo & lachrymando deferrent, nobis qui ad- eramus intuentibus, ità (gratias Deo) euauit flamma & incendium à domo ſancti Petri, quod verè comprobaret Dominus, per merita ſancti Cuniberti nos ab in- cendio illius periculo liberari. Vndè & nos exigui tantæ Dei bonitati ac ſancto Cuni- berto pro modulo noſtro reſpondere cupientes, ſcire volumus omnes noſtros fi- deles, tam futuros ſcilicet, quam præſentes, qualiter ſequenti die, ſcilicet duodeci- mo Calendas Martij, dum corpus reportaretur prædicti Patroni, dedimus eidem Patrono noſtro pro remedio animæ noſtræ ad utilitatem fratrum, ibidè Deo mi- litantium, quicquid &c. Cui teſtes intererant Vuichmar Decanus maioris mona- ſterij, Hereman Præpoſitus, Arnolt Præpoſitus, Hetzell Præpoſitus, Thioderich Præpoſitus: Laici verò Gerart de Hoſtaden, Adolf de Berge, Vuichman Heirman Rater. Quod vt verius credatur, & in poſterum firmiter habeatur, hoc manuſcri- ptum indè fieri, ac ſigillo noſtro iuſſimus ſigillari. Actæ ſunt hæ traditiones Colo- niæ in

S

Sanctorum
inuocatio
quid præ-
ſtet.

Monasteriū
ad Gradus
Mariæ Co-
loniæ ardet:
itē S. Petri.

Inſigne mi-
raculum.

niz in domo sancti Petri, anno Dominicæ incarnationis millesimo octuagesimo, Indictione tertia, regnante rege Henrico quarto, & præsidente in cathedra Episcopo Sigeuino, primo ordinationis suæ anno.

VITA ET MARTYRIVM QVINQVE FRATRVM BREVNOVIENSIVM, MATTHAEI, BENEDICTI, IOHANNIS, ISAAC, CHRISTINI: necnon Barnabæ contubernalis eorum & confessoris, per Reuer. D. Iohannem Dubravium Episcopum Olomuzensem, historie Boemicæ libro sexto.

SANCTVS Adelbertus secundus Pragensis Episcopus & martyr, vnâ cum Boleslao principe Boemiæ cœnobi- um, quod Breunouiam vocant, edificauit, ac munificenti- ssimè dotatauit, deductis in contubernium sodalibus, quos ex Italia secum adduxit: illi quæ nomine Abbatis præposito Anastasio, qui posthac apud Hûgaros Strigoniensem egit Pontificem, viro tantæ sanctitatis & virtu- tis, vt mortuum discipulum precibus suis à morte exci- tauerit. Sæpius in hoc contubernio Adelbertum, quàm in doma suo pontificali reperisses, ad eò moribus & natura cum sanctis illis patribus congruebat. Sed nec Boleslaus à consuetudine illorum abhorrebat, festis præsertim diebus spontè veniens (vt bonus mos est) ad bonorum conuiuia, quæ à precibus illi incipiebant, & cum precibus finiebant magna cum modestia & disciplina, atque abstinentia ci- borum.

12. Noueb. Breunouie- sem Abbatia S. Adelbertus fundat.

Conuiuia precibus inchoanda & finienda.

Præter Anastasium autem Abbatem, & Gaudentium fratrem (quem Præfulem ciuitatis Gneznæ Poloniæ idem Adelbertus dederat) alios insuper sex contubernalis Breunouia habuit, vti vitæ sanctimonia celebres, ita celebritate hominum minimè gaudentes. Illi igitur desiderio solitudinis (cùm migrandi ex Boemia in Poloniam consilium cepissent) occiso Adelberto Episcopo, ad Gaudentium diuerterunt, cupidissimum illos penes se retinendi, nisi quòd cupidius illi ferretur sibi dari ostendique petebant. Euictus precibus Gaudentius, deduci illos in locum planè solum, longèq; ab hominibus semotum iubet. Nacti illi quem optabant secessum, in co tugurium, & iuxta sacellum ex lignis coagmentatū sibi constituant. Nomina contubernalium Matthæus, Benedictus, Iohannes, Isaac, Christinus, Barnabas. Frugalitatis omnium istorum, innocentiaque & continentia atque vigiliarum, indicium hoc fuerit, quòd non solum ab iniuriæ noxa, sed ab omni prorsus specie mala abstinuerint, quòd famem sæpius pane solo, rarè olere adiun- cto, quod sua sibi manu seuerant legerantque, explebant: sitim autem aqua semper sedabant: quòd à pecunia possidenda ita temperauerint, vt ne teruncium quidem in zonis suis, aut marsupijs possidere vellent: quòd denique stratis humi in marra scirpea, corporibus cilicio vestitis, somnum ante mediam noctem interrup- tum haberint, & quasi iam auroa illis illuxisset, reliquum noctis dieique perpetuò in hoc vigilauerint, vt Deum peccatis hominum offensum, assiduis deprecationibus placarent. Nam ipsi ita propitium illum habebant, vt morbo impeditos homines, aut à malo dæmone obsessos, sola oratione percurrerent libera- rentque.

Monachi Breunouie- ses in Poloniam transfugerunt. Eremitum incolunt.

Sanctissime viuunt.

Miraculis clarent.

Quoniam autem rumor iam pridem de bona istorum vitæ consuetudine ad Melchonem principem Poloniæ perueniret, inuasit eundem Melchonem cupido videndi & alloquendi viros ex rumore sibi laudatos. Vbi igitur ad latebras eorum peruenit, summo taque affectantium turba, ipse cum paucissimis sacellum, in quo sacros psallebant hymnos, introijt, offusa subito oculis & animo suo religio- ne, perinde est permotus, atque si introijisset penetrale numinum, non hominum. Denique illos velut præsentia numina veneratus est, tractauitque liberaliter à pecunia, quàm abiens illis etiam inuitis reliquit, præsidium futuræ inopiæ, quam

URIVS
gter
Jober
RVIII
5